

Αντώνιος Τραυλαντώνης

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΩΝ ΔΙΨΑΣΜΕΝΩΝ

(Αναμνήσεις και Εντυπώσεις, από τα Νεοελληνικά Αναγνώσματα, Β Γυμνασίου, 1957)

Ο γέρο αγωνιστής κοιτάζε το θολό νερό μέσα στο ποτήρι, ανεβοκατέβαζε τα κάτασπρα δασιά του φρύδια, και κουνώντας το κεφάλι του είπε :

- Μωρέ, που κατάντησε το δόλιο το Μεσολόγγι μ' αυτόν τον θεοσκοτωμένο το Δήμαρχο! Ούτε στον «κλεισμόν» δεν πίναμε τέτοιο νερό...

Ο γέρο αγωνιστής είχε την αδυναμία και την τέχνη από κάθε κουβέντα, μ' ένα πήδημα να φτάνη στην πολιορκία και στην έξοδο, και χρεωστούσε μάλιστα χάρη σε μένα, που, παιδάκι τότε λαίμαργο για ιστορίες, ήμουν ο πιο καλόβολος ακροατής του.

- Ούτε στον κλεισμό, μωρέ παιδί μου, μα τούτον το σταυρό, να τον κάμω και να βγη η ψυχή μου.

Τον καιρό, που ο Μπραϊμης μας έκοψε το νερό, πάντεχε, πως θα παραδοθούμε την άλλη μέρα ή θα σκάσωμε σαν τα ποντίκια · εμείς όμως ανοίξαμε πηγάδια στον Αϊ - Νικόλα, στις τάπιες, όπου βλέπαμε χώμα γλυκό, και βγάλαμε νερό. Θα πης κακό και ψυχρό, αρμυρό, θολό, βαρύ, μα κείνο μας έφτανε, για να μην κάμωμε το χατίρι του Μπραϊμη και του Κιουτάγια. Αυτοί μάθαιναν τι νερό πίναμε και απορούσαν, πώς ακόμα βαστάμε.

Μια φορά κάμαμε ραΐ (ανακωχή) και μας στείλανε μέσα τρεις μπέηδες, να μας προτείνουν να παραδοθούμε. Πολλές φορές το έκαναν αυτό.

Το περισσότερο όμως ήθελαν, να ιδούν τι νερό πίναμε, για να καταλάβουν πόσο θα κρατήσωμε ακόμα.

Ο Θανάσης ο Ραζηκότσικας ήταν τότε πολιτάρχης. Αυτός είχε θηλυκό μυαλό και κατάλαβε το σκοπό τους.

- Σταθήτε, λέει, και θα ιδήτε και μένα.

Κράζει τις γυναίκες, που μας έδιναν τα φυσέκια και μας έφερναν το φαϊ, και τις διατάζει να βγάλουν νερό από το καλύτερο πηγάδι, να το στραγγίξουν καλά, και να το περάσουν πολλές φορές από πανί εξήντα νούμερο, και άμα λαγαρίση καλά, να γεμίσουν μ' αυτό ένα ασκί. Κράζει και το Ντάγλα, που ήταν έξυπνος και πιστός και τον είχε στο σπίτι του ο πολιτάρχης, και τον ορμηνεύει τι να κάμη, σαν έρθουν οι μπέηδες.

Ήρθαν οι μπέηδες και πήγαν στο σπίτι του Κότσικα. Εκεί, που είναι ακόμα τώρα το Κοτσικεϊκό, τότε ήταν χαμηλά ακόμα το επάνω πάτωμα το είχαν χαλάσει οι μπόμπες και οι ίδιοι οι νοικοκυραίοι το είχαν απογκρεμίσει.

Έκαμαν τεμενάδες, ρώτησαν «πώς τα περνάμε» και ύστερα ήρθαν στην κουβέντα.

- Καπετάν Θανάση, του λένε, τι περιμένετε; Δε βλέπετε, που είστε κλεισμένοι απ' όλες τις μεριές; Να παραδοθήτε τώρα, και κανείς δε θα σας κατηγορήσει. Οι πασάδες σας χαρίζουν τη ζωή και το βιο σας, να ζήσωμε, όπως και πριν, ήσυχοι και αγαπημένοι.

Ο Ραζηκότσικας τους λέει :

- Και να θέλαμε, μπέηδες μου, να παραδοθούμε, είναι ντροπή μας τώρα, που περιμένουμε ώρα την ώρα τον καπετάν Μιαούλη, και μας φέρνει του κόσμου τα καλά.

Ψέμματα τους έλεγε.

Κάμαμε κι άλλες κουβέντες και κάποια ώρα οι μπέηδες καμώθηκαν, πως δίψασαν και ζήτησαν νερό.

Ο πολιτάρχης πρόσταξε το Ντάγλα να φέρη τ' ασημένιο τάσι. Ο Ντάγλας, όπως ήταν ορμηγεμένος, είχε δυό ασκιά, ένα με το καθαρό, που είχαν λαγαρίσει οι γυναίκες, και ένα με το νερό, που πίναμε.

Λύνει το ασκί με το θολό νερό και γεμίζει το τάσι.

- Για να σου ειπώ, του λέει ο πολιτάρχης, από το νερό, που έχομε για τα ζα μας, δίνεις στους μπέηδες;

Του δίνει ένα μπάτσο, δίνει και μια κλωτσιά στ' ασκί και χύνει όλο το νερό.

Ο Ντάγλας λύνει το άλλο ασκί, γεμίζει τρία τάσια με καθαρό νερό και τα δίνει στους μπέηδες.

Κενοί, σαν βγήκαν γελασμένοι, χαιρετάν και φεύγουν. Πάνε στους πασάδες και λένε «το και το, οι Μεσολογγίτες έχουν καθαρό νερό και εκείνο το θολό το 'χουν για τα ζα τους και το χύνουν αλύπητα» Οι πασάδες απελπίστηκαν τότε, πως θα παραδοθούμε.

Τέτοιος ήταν ο πολιτάρχης μας. Τώρα κάνομε δημάρχους και μουλάρια.

Εσύ, μωρέ, να γράψης αυτά, σα μεγαλώσης, να τα μάθη ο κόσμος· να ιδή πώς το βαστάξαμε το Μεσολόγγι.

- Θα τα γράψω, μπάρμπα - Γεωργούλα.

Και να, που εκτελώ την υπόσχεσί μου, τώρα που έγινα κι εγώ μπάρμπα - Αντώνης.